

[Bertel Haarder]

te budget til kultur, og hvis ministeren tror, at skattetrykket ikke rammer kulturen, tror hun fejl, for skattetrykket rammer i allerhøjeste grad kulturen.

Derfor bliver vi altså nødt til – selv om det nu igen udløser kulturministerens grænseløse foragt – at gøre opmærksom på, at kultur altså godt i højere grad kan klares af borgere og kommuner uden statens hjælp, end kulturministeren forestiller sig, og hver gang kulturministeren tager 1 kr. fra borgerne for at hjælpe kulturen, har borgerne jo selv færre penge at bruge på kulturen. Undskyld, jeg siger det, men det er altså et ganske velargumenteret standpunkt, især for en liberal politiker, og det skal man ikke kalde akulturelt eller andet, og jeg er sikker på, at også Socialdemokratiet på et eller andet tidspunkt vil nå frem til det standpunkt, at kultur ikke bare er noget, som staten skaber ved at uddele penge efter bestemte kriterier til dem, der gør det, som staten synes er rigtigt.

Kulturministeren (Jytte Hilden):

For den, der blot er i stand til at spole et kvarter tilbage, vil det være meget let at konstatere, at hr. Bertel Haarder brugte det meste af sin tid på argumenter om penge, der fossede ud. Jeg synes, det ville være enormt skægt og spændende, hvis vi her i landet kunne få nogle kulturpolitiske diskussioner, der ikke bare kørte i den samme rille, og det glæder jeg mig da meget til at vi kommer frem til, måske senere på dagsordenen i dag og også engang til foråret.

Jeg vil da også godt sige, at man ikke skal stille staten op som det onde dyr eller sige, at dette skulle være centralistisk, for langt, langt, langt de fleste af de penge, der er brugt af Kulturfonden i de fire år, den har virket, er anvendt meget langt ude.

60 pct. af kulturbevillingerne er bevillinger i det kommunale system, kun 40 pct. kommer fra staten, og den seneste danske kulturstatistik, som kom for et par måneder siden, viser, at borgere også hertilands er utrolig villige til – og synes, det er herligt – at bruge penge på kulturen, så billedet viser altså, at den blomstrer utrolig meget. Så kan man være enig eller ikkeenig i, at der skal flere penge til et område eller mere hen til et af de små områder, hvor man synes man får meget for pengene.

Det er min vinkel på det. Så vil jeg da lige sige, at jeg ikke deler det billede med, at det er sukkerkalder til nogle små hunde, der skal sidde. Det er muligt, at det var sådan, man så på det i den tidligere regering, men jeg synes simpelt hen, at Kulturfonden er gulerødder.

(Kort bemærkning).

Bertel Haarder (V):

O.k., så siger vi gulerødder.

Min slutbemærkning skal være, at når nu kommunerne engagerer sig så meget i kulturen, som de gør, og får så stort et gensvar fra borgerne, og når det drejer sig om at gavne bredden i kulturen – det er jo formålet med denne fond – hvad er der så i vejen for, at man overlader netop bredden til kommunerne?

Var det mon ikke en idé, om kulturministeren, hvis hun havde nogle ekstra penge, eller hvis vi måske kunne skaffe nogle penge fra andre ministeriers områder, satte sig for at gavne kvaliteten og lod det være statens opgave, så vi derved fik en naturlig arbejdsdeling mellem stat, kommuner og borgere. Staten skulle have til opgave at gavne kvaliteten, ganske som vi inden for forskningspolitikken, som kulturministeren kender lidt til fra sit tidligere liv, netop nu i bred enighed lader staten gavne kvaliteten. Vi kan da godt føje et ord til, nemlig eliten, for den skal vi også have, især inden for kulturen, for den smitter af på bredden.

Jeg ville foreslå, og det tror jeg mange inden for kultursektoren vil give mig ret i, at hvis man havde disse penge, kunne de måske bedre anvendes til at fremme kvaliteten og til at undgå en del af det forfald, som man ser visse steder i den statslige kultursektor.

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Spørgsmålet om at gavne eliten hører vel i høj grad under det næste punkt på Folketingets dagsorden, hvor vi skal behandle Statens Kunstfond.

Jeg vil sige til hr. Bertel Haarder, at kvalitet jo er mange ting, og det, der vel er det spændende i et mangfoldigt samfund, er at prøve at finde ud af at give hinandens kvalitetsbegreb lidt bredde, også når det gælder den kulturelle debat.

Jeg havde i sommer meget stor fornøjelse af at være nede på Tønder Festivalen, hvor mange amatørkor med 517 mennesker bakkede